

FØROYSKT KVINNUHEIM Í KENJA

Tær hava bara lært, hvussu tær verða ein góð kona og mamma. Dreingirnir skuldu í skúla, og tað vóru teir, sum skuldu verða lögfrøðingar og læknar. Soleiðis er enn í byggunum í Kenja, sigur Jimmi.

Felagsskapurin Jimmia heldur til nakaðuttanfryi býin Nakuru, og hóast Nakuru er ein stórur býur, so er hugburðurinuttanfryi býin soleiðis, sum hann er úti í flest øllum byggunum.

Jimmia hevur samband við sjúkrahúsið í býnum, sum ofta setur seg í samband við felagsskapin, tá ein kvinna er komin í neyð av manni sínum.

– Av tí, at maðurin hevur latið gávur fyri kvinnuna, so fer hann við henni, sum honum lystir; hann kann banka konu sína, um hann vil, tí hann hevur goldið fyri hana. Flestu kvinnurnar kenna heldur ikki rættindi síni, men halda, at tær skulu gera sum teimum er álagt, greiður Jimmi álvarsamur frá.

– Nógvar kvinnur verða bankaðar dagliga, men tær kunnu ikki tosa við vinkonurnar ella grannarnar um trupulleikar sínar. Hetta er sum í Føroyum við inest, sum fólk ofta vita um, men ikki siga nakað um, sigur Mia.

Eitt nei er eitt nei

– Fyri meg, sum eri úr Føroyum, er ringt at skilja, at kvinnur verða so illa viðfarnar, sum í Kenja. Fer ein kvinna til lögregluna at melda eina neyðtøku, so verður hon koyrd heim aftur. Endar málið í rættinum, ja, so tekur málið fleiri mánaðir. Menn fáa ongan dóm fyri eina neyðtøku, meðan tú fært lívstíð fyri at stjála eina farteleson.

Nógvar kvinnur vita heldur ikki av, at tær hava loyvi at siga nei til samlegu við manni sínum, um tær

ikki hava hug – og at teirra egni maður kann neyðtaka tær.

– Eg leggi til merkis, at tær eldru kvinnurnar flenna at hesum, tí tær eru jú keyptar. Tí royni eg at tosa við tær ungu undir fyra eygum og siga teimum, hvørji rættindi tær hava, og hvat virði teirra er, sigur Mia.

Tað var ein søga í Mombasa, har ein fyra ára gomul genta var á veg heim úr skúlanum. Hon varð tikin av nøkrum monnum, bundin til eitt borð og neyðtikin. Hon doyði av løstunum. Teir finga næstan onga revsing.

– Tað eru fleiri slíkar søgur, sum eg kann siga frá. Ofta undrist eg á, hvussu tað ber til, at menniskju kunnu gera soleiðis móti hvørjum øðrum, sigur Mia.

Skomm at fara á kvinnuheim

– Fyrsta kvinnan, vit hjálptu á Jimmia, bleiv bankað av manni sínum, sum kom av vertshúsi hvørt kvøld. Hon plagdi at hoyra hann, tá hann kom oman gøtuna til húsinu um kvøldið. Men einaferð lat hon seg og børnini í heit klæði og rýmdi úr húsinum, greiðir Jimmi frá.

Á Jimmia er pláss fyri 12 kvinnum og børnum teirra, men av tí, at felagsskapurin júst er byrjaður, er ikki fult hús.

– Vit eru byrjað uppá nakað nýtt og hava ikki roynt tað fyrr; vit skulu læra okkara starvsfólk at kenna. Tí hava vit valt at byrja við seks kvinnum fyrst og síðani byggja virksemd upp. Tað er eisini skomm hjá kvinnunum í Kenja at koma á kvinnuheim, og nógvar teirra skulu yvirtalast, sigur

Visti tú?

Mia er uppvaksin í Hvalba og flutti sum tannáringur til Havnar. Hon var útbúgvin námsfrøðingur í 2009



PRIVATMYNDIR



Sovisalurin í »Jimmia« rúmar 12 kvinnum. Runt kvinnuheimið er mýrur fyri tryggjeika



Børnini fáa skúlabúna og mat at hava við í skúla



Tað er enn soleiðis í Kenja, at tú nertir ikki við ein, sum hevur AIDS, tí tey halda, at tað smittar. Tí sita nógvar teirra einsamallar við sjúkuni»

